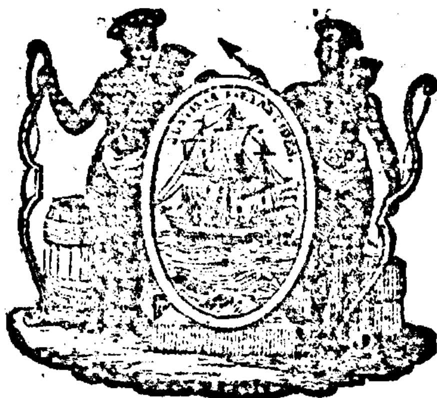
N°. 95. A°. 1840.

WOENSDAG, den 25sten NOVEMBER.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Door alle de Eigenaren van Huizen niet voldaan zijnde aan de bepaling vervat in Art. 2 van het Reglement op de Plaatselijke en Landelijke Policie, om namentlijk voor het einde der maand September de Straat ter breedte van *vijftien* voeten langs hunne huizen met Schulpen te doen beleggen, zoo worden de nalatigen mits deze aan die verpligting herinnerd en gewaarschuwd dat zoo zij vóór den *eersten* December eerstkomende, daaraan niet zullen voldaan hebben, zij tot betaling der bij de Wet gestelde boete zullen vervolgd worden.

Paramaribo, den 22 November 1840.

De *fungerende* Procureur Generaal,
P. FIERS SMEDING.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 3 October.

De gouverneur van Canton, Lin, heeft de volgende proclamatie aan de bewoners van het zoogenoemde hemelsche rijk afgevaardigd:

»Het is nu twee jaren geleden, dat het opperhoofd van het hemelsche rijk het rooken van opium aan al zijne onderdanen heeft verboden. De termijn van gratie verschijnt met den 25sten dag van de 12de maand van het tegenwoordige jaar (in Januarij 1841). Na dien dag zullen al de overtreders met den dood worden gestraft: hunne hoofden zullen in het openbaar ten toon worden gesteld, tot afschrik van al wie in verzoeking mogt komen om hun voorbeeld te volgen. In waarheid, wanneer ik er aan denk, krimpt mij het hart van angst en droefenis.

»Ik heb evenwel overdacht, dat eenzame opsluiting nog krachtdadiger tot het te keer gaan van zoo een afschuwelijk wanbedrijf zou kunnen werken dan de doodstraf. Ik verklaar alzoo, nabij de poort: Eeuwige Reinheid (de plaats, waar de openbare straf voltrekkingen geschieden) een afzonderlijk gevangenhuis voor de rookers van opium te zullen doen bouwen.

»Daar zullen zij allen, rijken en armen, ieder afzonderlijk, worden opgesloten en in een hok, slechts door een naauw raampje verlicht, en waar zij geen ander huisraad zullen hebben dan twee planken, om hun tot bed of zitstoel te verstrekken, eene tafel, eene draagbare kagchel van gebakken klei, eene theepot, eene aarden pan en twee stokjes tot het gebruiken van hunne spijs. Men zal hun dagelijks een rantsoen van witte rijst, olie en groenten verschaffen. Het gevangenhuis zal met paalwerk en dorenhagen omringd worden; niemand zal eenige gemeenschap met de gevangenen kunnen hebben.

»De groote poort zal niet anders geopend mogen worden, dan tot het binnenvoeren van den voorraad van rijst-water. Aan de zieke gevangenen zullen artsenijpillen worden verstrekt, en, zoo zij deze afwijzen, zullen wij hen laten sterven aan de ziekte, welke het noodlottig gebruik van den opium verwekt zal hebben.

»Nadat zij eene maand opgesloten hebben gezeten, zullen wij de gevangenen onderzoeken; zoo zij hunne kwade hebbelijkheid laten varen, zal men hen aan hunne bloedverwanten teruggeven, maar onder de verantwoordelijkheid der personen, die elk van dezelve, aangewezen zijn als hoofden van vijf huisgezinnen. Drie maanden daarna zal men hen andermaal voor ons brengen, zij die zich geheel gebeterd zullen hebben, zullen in vrijheid worden gesteld, maar bij herhaling van het misdrijf, zullen zij de doodstraf, naar al de gestrengheid der wetten, ondergaan.

»Kunt gij, o rookers van opium! dit aanhooren, zonder van schrik te beven. Zijt mij, den Kouang Cho Fou, die niet anders dan uw welzijn verlangt, door u voor de verwoestingen van een afgrijsselijk vergif te hoeden, veeleer dankbaar. Dat ieder zijne misdadige handelwijze betere, en dat niemand zich tegen deze bijzondere proclamatie verzette!”

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 1 October.

Thans is bekend geworden de nota, den 31 Augustus jl. door lord Palmerston aan den heer Tniers ingediend nopens de Oostersche aangelegenheden. Men leest daarin:

»Omtrent dit punt is (de middelen tot bereiking eener schikking) werkelijk een groot verschil van gevoelen tusschen de Britsche en Fransche Regeringen ontstaan, een verschil dat grooter en meer in het oogvallend is geworden, naar gelang de beide Regeringen meer volledig hare wederzijdsche bedoelingen ontvouden, hetgeen voor het oogenblik, de beide Regeringen heeft belet, eenstemmig te handelen om het gemeene doel te bereiken.

»Van den eenen kant heeft Hr. Ms. regering een en andermaal het gevoelen geuit dat het onmogelijk zou zijn, de algemeenheid van het Turksche rijk te handhaven om des Sultans troon te behouden, indien Mehemed Ali, in het bezit van Syrie moest blijven. De Regering van H. M. heeft aangenomen, dat zij Syrie als den krijgssleutel van Aziatisch Turkye beschouwt, en, dat bijaldien Mehemed Ali behalve Egypte in het bezit dezer provincie moest blijven, hij ten allen tijde Bagdad aan den kant van het zuiden, Diarbekir en Erzerum aan dien van het Oosten, Koniah, Broussa en Konstantinopel aan dien van het noorden zou kunnen bedreigen; dat van zijne zijde de Sultan bestendig tegen het gevaar waarmede hij bedreigd zou worden, zou moeten op zijne hoede zijn, en evenzeer verpligt zou wezen, gewapend te blijven, dat op deze wijs de Sultan en Mehemed-Ali bij voortduring talrijke legers zouden moeten onderhouden, om elkander gade te slaan; dat noodwendig uit dezen gedurigen argwaan en deze wederzijdsche onrust, zelfs dan wanneer van geene van beide zijden een vooroverlegde aanval mogt plaats hebben, eene botsing zou moeten uitbarsten; dat elke botsing van dien aard noodzakelijk tot eene buitenlandsche tusschenkomst in het inwendige van het Turksche rijk aanleiding zou moeten geven, en dat zoodanig eene tusschenkomst, op deze wijs uitgelokt, de ernstigste geschillen tusschen de Mogendheden van Europa zouden verwekken.

»Hr. Ms. regering heeft, een nog grooter gevaar dan dit, als waarschijnlijk, zoo al niet als zeker aangeduid, als een gevolg van het bij voortduring in bezit houden van Syrië door Mehemed Ali, te weten, dat de Pacha, op zijne krijgsmagt vertrouwende en zijnen staatkundigen stand als onderdaan moede, eene bedoeling, welke door hem ronduit aan de Europesche Mogendheden beleden is, en waarvan hij nimmer zou afzien, zelfs zich onafhankelijk zou verklaren. Zulk eene verklaring van zijnen kant is onbetwistbaar de ineenstorting van het Ottomannische Rijk, en, wat meer is, deze ineenstorting zou te midden van omstandigheden kunnen voorvallen, van eenen aard, dat dezelve het der Mogendheden van Europa moeijelijker zou vallen gezamenlijk te handelen, om den pacha te noodzaken zoo lang eene verklaring te herroepen, dan het thans is, om hare pogingen te vereenigen, ten einde hem tot de ontruiming van Syrië te noodzaken.”

FRANKRIJK.

PARIJS, 2 October.

De val van Beyruth en het vertrek der vier consuls uit Alexandrië hebben in de hoofdstad diepen indruk gemaakt. De raad van ministers is vergaderd; doch men weet niet, wat er besloten is. Hoedanig ook de handelwijze der mogendheden, na dezen aanslag, den commodore Napier ten volle waardig, zijn moge, in Syrie zelf hebben zij eenen geduchten wederstand te wachten. Ibrahim-pacha heeft legerbenden genoeg onder zijn bevel, om te beletten, dat geene Turken of Albanezen. door Engelschen bestierd, voet in Egypte of Syrie zetten. Het is moeijelijk te voorzien, wat na gebeuren zal; een digte sluijer rust nog altijd op hetgeen in den grooten Londenschen kabinetsraad is voorgevallen. De *Morning Chronicle* echter legt de gedachte van lord Palmerston bloot, zeggende: dat Engeland en Rusland eenen gewigtigen hoogmoed te stellen hebben tegenover den hoogmoed van Frankrijk. Naast deze bedreiging kunnen wij nog eene tweede stellen, die wij door de Duitsche drukpers vernomen hebben: De bey van Tunis moet door de Porte, of liever door lord Ponsomby, tot vijandelijkheden tegen Mehemed-Ali zijn aangezocht. Dus worden de verwikkelingen meer en meer ernstig.

— Het protokol van de Londensche conferentie van den 17den September, waarbij de gemagtigden der vier groote mogendheden verklaren bij de uitvoering van het verdrag van 15 Julij geenerlei vergrooting van grondgebied, uitsluitenden invloed of uitsluitenden handelsvoordeelen te beoogen, is thans te Parijs bekend. Het schijnt hier eenigen indruk te hebben gemaakt. De ministeriele *Constitutionnel* tracht dezen indruk weg te nemen, door te herinneren, dat de verdeeling van Polen in 1772 voorafgegaan is door verklaringen van Rusland, Oostenrijk en Pruissen, dat zij de onschendbaarheid en al de bezittingen der Poolsche republick zouden handhaven en eerbiedigen.

— Bij koninklijk bevelschrift is aan het ministerie van oorlog een buitengewoon crediet van 51,671,000 fr. toegestaan, strekkende om in de dringende uitgaven, voortspruitende uit het versterken van het leger, en het oorlogsmateriëel, te voorzien. Dit crediet zal in de aanstaande zitting aan de kamers ter bekrachtiging worden voorgedragen.

— De heer de Lamartine heeft in de *Presse* van heden zijn vierde en laatste artikel over het Oosten, den oorlog en het ministerie bekend gemaakt, en in hetzelve de drie stelsels ten aanzien van het Oosten, namelijk het zijne, dat der kamer en dat van het ministerie, ontwikkeld.

Het stelsel van den heer de Lamartine is dat der verdeeling van het Ottomannisch gebied. Hij wil Konstantinopel en de Zwarte zee aan Rusland, Griekenland en het aan de Adriatische zee gelegen gedeelte van Turkije aan Oostenrijk, Egypte en de landengte van Suez aan Engeland, en Syrië met Rhodes, Cyprus en Candia aan Frankrijk hebben toegewezen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 1 October.

Het *Journal de Smyrne* deelt de navolgende berigten mede, uit Konstantinopel van den 7den September:

„Bij den sheik Ul-Islam is den 3den dezer eene groote raadsvergadering gehouden, ten gevolge der ontvangen tijding van Mehemed-Ali's eerste weigering om in de voorwaarden van het te Londen gesloten tractaat te bewilligen. Mehemed-Ali is in dien raad vervallen verklaard van zijn bewind in Syrië; diensvolgens zijn de na te melden benoemingen gedaan. [Hier volgen de benoemingen der pacha's in de onderscheidene districten van Syrie]. Het *fetva*, krachtens hetwelk Mehemed-Ali van zijn regt op de regering van Syrië vervallen verklaard en de oorlog tegen hem geautoriseerd wordt, is door den sheik Ul-Islam uitgevaardigd en in alle moskeën aan het volk voorgelezen. De afkondiging van dit document, waarin breedvoerig al de redenen zijn ontvouwd, welke de verhevene Porte genoopt hebben om tegen den onderkoning van Egypte tot dezen uitersten maatregel over te gaan, heeft allerwege eenen levendigen indruk gemaakt. de internuntius van Oostenrijk heeft eenige der voornaamste kooplieden zijner natie ten zijnent vereenigd, om hen uit te noodigen, in de gegevene omstandigheden, hunne zendingen naar Egypte te staken. men zegt dat Z. Exc. Izzet-pacha, tot het gouvernement van St. Jean d'Acre benoemd, eerlang aan boord eener stoomboot van de Donau-maatschappij, naar Syrië zal vertrekken. De gouverneur van Candia is in zijne functiën bevestigd."

MENGELWERK.

Eene ijsselijke ontdekking.

Voor eenigen tijd moet, zoo als Fransche nieuwsbladen melden, te Rome voor het geregt eene gruwelijke zaak behandeld zijn geworden, welke op de volgende wijze verhaald wordt:

In de laatste dagen van den zomer van 1839, leerde een voormalig Spaansch kapitein, Luigi Giamo, eenige uren van Rome, eene rijke erfdochter, signora Ina Voilea, kennen, die zich uitsluitend met de beoefening der kunsten bezig hield. Hij werd aan haar voorgesteld, en verliefde weldra op haar. Merkwaardig kwam het hem voor, dat Ina bij geen maaltijd iets van de spijzen gebruikte, maar slechts versche dadels at en wijn daarbij dronk. Ook viel het hem op, dat er bijna iederen dag een andere gast aanwezig was, die met bijzondere oplettendheid behandeld werd, waardoor de Spanjaard een zeer ongunstig denkbeeld omtrent de standvastigheid der geliefde opvatte, zonder zich evenwel daardoor van zijn voornemen te laten afschrikken.

In september verzocht hij dringender dan ooit om een rendez-vous, hetwelk Ina hem voortdurend weigerde. Op eenen zekeren dag stond zij hem dit evenwel toe, en bepaalde daartoe het uur van middernacht in het paviljoen. Het was stikdonker; de kapitein moest al tastende den weg zoeken. Aan het paviljoen trof hij eene hand die hem vatte, terwijl eene stem hem toefluisterde: „Kom" Zijn geheimzinnige gids geleidde hem eenen geruimen tijd en de kapitein voelde dat deszelfs vingers vochtig waren. Eindelijk viel op eene trap een straal van maanlicht op den onbekende, toen Luigi zich herinnerde, hem aan tafel gezien te hebben. Zijne handen waren met bloed geverwd. De kapitein werd in eene kamer gestooten, in welke zich zes gewapende bevonden. De waarheid kwam nu aan den dag. De gids, Z..., de stilste man aan tafel, was een moordenaar, en de schoone Ina zijne dochter. Een dolk doorboorde des kapiteins linker arm en hij viel in onmagt. Op dit oogenblik kwam Ina haastig de kamer in, om hem te redden, dien zij werkelijk beminde. Zij vergat voor deze liefde hare gruwelijke hartstogt, want vader en dochter *dronken het bloed van hunne slagtoffers;* de vader, uit verschrikkelijken bloeddorst, — Ina, om daardoor eeuwige jeugd en schoonheid te verkrijgen. Tusschen vader en dochter ontstond eene hevige strijd; de laatste wilde uit liefde den Spanjaard redden; de vader echter volstrekt zijn slagtoffer niet afstaan, aan hetwelk men ook werkelijk de aderen opende. Toen snelde Ina naar buiten en riep om hulp; haar vader vlugtte om aan den arm der geregtigheid te ontkomen. Hij begaf zich in een klooster en de dochter zocht hem lang, om den dood haars geliefden aan hem te wreken. Zij had het kleed eens monniks aangenomen, en erkende eindelijk haren vader, in de kerk van het klooster; in hetwelk hij eene toevlugt gevonden had. Dáár, voor het altaar, stiet zij den vader den dolk in het hart. Zij werd gevat en het geregt sprak het doodvonnis over haar uit. Voor hetzelve echter voltrokken kon worden, vond zij middel, in den kerker zich zelve het leven te benemen.

Eene krijgsvrouw uit Napoleons tijd.

Den 1sten September stierf te Menen (*Menin*) Maria Schellink, in den ouderdom van 84 jaren. Hare begrafenis, welke den 2den plaats had, werd bijgewoond door de met het legioen van eer gedecoreerden van Menen, door den staf van het garnizoen, en een groot aantal schuttheischers. De volgende levenschets verklaart de militaire eerebewijzen, waarmede haar lijk ten grave werd besteld. Maria Schellink, geboren te Gent, nam in Maart 1792, vrijwillig dienst bij het 2de Belgische bataljon. In het gevecht bij Jemappes, 6 Nov. 1792, legde zij buitengewonen moed aan den dag en ontving zes wonden. Daarop werd zij geplaatst bij de 30ste half-brigade en woonde onderscheidene gevechten bij. Later kwam zij bij het 4de regiment jagers, en maakte al de roemrijke veldtogten in Duitschland mede. Eindelijk werd zij bij het 8ste regiment ligte troepen geplaats. In den slag bij Austerlitz onderscheidde zij zich bijzonder door hare dapperheid. Zij werd daarin zoo ernstig aan het linker been gewond, dat men haar dood geloofde. Deze verwonding gaf aanleiding tot ontdekking van haar geslacht. Zij bleef intusschen voortdienen, en in het gevecht bij Véné stelde zij zich met een door haar zelve vervaardigd verzoekschrift den keizer voor. Napoleon ontving haar met onderscheiding, benoemde haar tot luitenant en versierde hare borst met het kruis van het legioen van eer, hetwelk hij zelf droeg. Kort daarna, in 1807, kreeg zij een pensioen van 675 franken. Bij hare terugkomst uit Italie stelde de krijgsvrouw zich in uniform aan de keizerin Josephine voor. H. M. sprak lang met haar en schonk haar een fluweelen kleed. De aanstelling tot luitenant, het kruis van het legioen van eer en het fluweelen kleed bevinden zich op dit oogenblik in het bezit van G. Schellink, lakenkooper te Gent.

ADVERTENTIËN.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 20sten dezer, het Schip *Sophia Maria* Kapt. A, J. Andresen, van Amsterdam hebbende 42 dagen reis; Passagiers: de Heeren; H. A. Buhk, G. P. J. Petzoldt. F. J. B. Duverge, J. H. L. Hurrelbrinck, J. S. L. Hurrelbrinck, C. del Prado en Jan W. Kemff Wz.

Van 's Lands Etablissement van Houtvelling, aan de rivier *Coppename*,

UITGEKLAARD.

Den 19den dezer, het Schip *Harmonie*, Kapt. J. Addicks, geladen met 94 Balken en Kromhouten, diverse Houtwaren, als: *Bolletrie*, *Cabbes*, *Groenhart*, *Locus*, *Peto* en *Purperhart*, te zamen metende 4588$\frac{3}{4}$ kubiek voeten. — En

UITGEZEILD.

Den 22sten, zijnde de rivier afgesleept door Z. M. Stoomschip *Curaçao*, Z. M. Transport-Schip *MERWEDE*, Kapitein-Luitenant ter Zee W. STORT, geladen met 91 Balken, diverse Houtwaren, als: *Bolletrie*, *Groenhart*, *Hoepelhout*, *Locus*, *Peto* en *Purperhart*, te zamen metende 4242 kubiek voeten.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.